

[3]:

- можливості формування унікальних якостей комбінацій ресурсів підприємства на основі їх координованого розміщення; .
- компетенції, які створюються на основі механізмів інтеграції ефективних організаційних процесів, проектування адекватній цілям організаційної структури та корпоративної культури підприємства;
- здатність стратегічного бачення, створення інновацій та стратегічної гнучкості для досягнення цілей підприємства на основі управління, яке визначає та інтегрує усі його можливості й здатності.

Отже, спостерігається чітка інтеграція статичних аспектів (стану ресурсів та компетенцій) з динамічними процесами розвитку стратегічного потенціалу (здатності бачення перспективи, стратегічна гнучкість, інновації тощо). Другий та третій рівні впливу на використання стратегічного потенціалу, з одного боку, визначають задачі та умови для нижчого рівня, а з іншого, – спираються на нього. На кожному із цих трьох рівнів ресурсів підприємство може формувати стійкі статичні або динамічні конкурентні переваги, формуючи необхідний рівень використання стратегічного потенціалу для досягнення цілей підприємства.

Використані джерела

1. Питерс Т. Уотерман. Р. В поисках совершенства. М.: Издательский дом «Вильямс», 2005.
2. Ансофф И. Стратегический менеджмент. Санкт-Петербург : Питер, 2009. 581 с.
3. Шелегеда Б. І. Стратегічне управління потенціалом підприємства: монографія / Б. І. Шелегеда, Н. В. Касьянова, А. Я. Берсуцький та ін. Донецьк : ДонУЕП, 2006. 219 с.

Надь Олександр

Західноукраїнський національний університет

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Чикало І.В.)

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ РЕСУРСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКЛАДУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Ефективне функціонування закладу охорони здоров'я потребує належного ресурсного забезпечення, оскільки саме наявність ресурсів дозволяє організації досягти цілей своєї діяльності. Водночас, вибір оптимальних підходів до управління ресурсним

забезпеченням в закладі охорони здоров'я дозволяє зробити процес їхнього використання більш раціональним, орієнтованим на підвищення результативності діяльності, що у свою чергу сприяє посиленню його конкурентних позицій на ринку медичних послуг.

Ресурсне забезпечення науковці розглядають по-різному. Так, зокрема, Т. Безверхнюк [1] їх сутність розглядає як систему державних заходів, спрямованих на створення матеріальних, правових, інституційних умов перетворення елементів ресурсного простору в засоби досягнення цілей; А. Мельник, О. Оболенський, А. Васіна, Л. Гордієнко [2] - як сукупність ресурсів, що використовуються чи можуть використовуватися організацією для здійснення своєї діяльності, А. Чорна [3] - як процес пошуку, залучення та використання різних видів ресурсів; складна система, яка включає в себе сукупність послідовних, взаємопов'язаних етапів, систематизованих до цих завдань методик, методів, моделей, які дають можливість обґрунтувати, вибрати спосіб ресурсного забезпечення та оцінити ефективність обраного способу; О. М. Кремінь [4]. – як сукупність певних видів ресурсів (матеріальних, технологічних, трудових, фінансових, інформаційних, інтелектуальних) і джерел їх формування, що беруть безпосередню участь у процесах розвитку підприємства або можуть бути мобілізовані з метою забезпечення широкомасштабного використання його потенційних можливостей та переходу до якісно нового стану.

Узагальнюючи наведені трактування, ресурсне забезпечення закладу охорони здоров'я розглядатимемо як сукупність ресурсів, які необхідні для здійснення діяльності із формуванням відповідного механізму, що забезпечить ефективне їх використання.

Ресурсне забезпечення закладу охорони здоров'я включає матеріально-технічне, технологічне, інформаційне та є одним із детермінантів якості, оскільки наявність необхідного медичного обладнання, апаратури, засобів комунікації, збереження і передачі інформації, забезпечення та своєчасне поповнення інструментарію, розхідних матеріалів, ліків та виробів медичного призначення, господарчих товарів відповідно до вимог нормативних документів зі стандартизації, у т.ч. положенням уніфікованих клінічних протоколів є необхідною умовою забезпечення якості медичних послуг.

Безперечно, сам по собі ресурсний потенціал не гарантує високої якості послуг та відповідного стану здоров'я пацієнтів, які одержали медичні послуги в такому закладі, однак без належного ресурсу закладу охорони здоров'я усі інші складові якості медичної допомоги не зможуть дати бажаного результату.

З огляду на вказане, одним із основних завдань медичних закладів на сучасному етапі є забезпечення зниження зростаючих витрат на медичне забезпечення за допомогою ефективного контролю над всіма видами ресурсів та збереження високих стандартів

надання медичних послуг. В цьому плані важливим є формування оптимальної структури ресурсного забезпечення, яка за визначенням А. Чорної є сукупністю всіх видів ресурсів, що є специфічними способами їх взаємозв'язку і взаємодії, направлених на досягнення поставлених цілей організації [3, с. 93].

Структура ресурсного забезпечення для кожної організації є індивідуальною, та включає трудові, матеріальні, інформаційні, земельні, фінансові, технологічні тощо. Залежно від розміру, мети, вибраної стратегії розвитку організація формує необхідних ресурсний портфель та здійснює управління ним в розрізі таких функцій управління, як: контроль, моніторинг, прогнозування, планування та мотивація.

Управлінню системою ресурсного забезпечення організацій притаманні такі властивості, як: безперервність, циклічність, залежність ефективності управління від послідовності його етапів, динамічність і стійкість.

Раціональне управління ресурсами повинно охоплювати заходи щодо виявлення та формулювання проблеми чи задачі управління ресурсами організації, що має бути вирішення за допомогою використання минулого досвіду і наявних даних, прийняття управлінських рішень щодо використання ресурсів і їх реалізація, аналізу результатів прийнятого рішення з погляду можливих способів його зміни.

Основними критеріями управління мають бути показники: раціонального використання ресурсів, зменшення ресурсних витрат, впровадження енерго- та ресурсозберігаючих технологій, мінімізації ризику завдяки побудові ефективного механізму управління ресурсним забезпеченням.

Враховуючи вище викладене, слід зазначити, що з метою формування ефективної системи ресурсного забезпечення необхідним є в межах загальної системи менеджменту створення дієвої підсистеми управління ресурсним забезпеченням, яка дозволить забезпечити ефективне функціонування закладу охорони здоров'я за рахунок оптимальної структури ресурсного забезпечення. Водночас, необхідною умовою ефективного використання наявних ресурсів може стати інтенсивне їх використання за рахунок впровадження передових досягнень науково-технічного прогресу, застосуванні нових технологій, підвищення рівня освіти і кваліфікації працівників, поліпшенні форм і методів організації діяльності, економній витраті людських, фінансових і природних ресурсів тощо. Це дозволить забезпечити підвищення ефективності діяльності організацій на основі раціоналізації ресурсовикористання за рахунок застосування найефективніших засобів і предметів праці, кваліфікованої робочої сили, передових форм і методів організації праці, зростаючої інформованості про найновіші досягнення науково-технічного прогресу.

Використані джерела

1. Безверхнюк Т. Принципи ресурсного забезпечення регіонального управління. URL: http://www.nbu.gov.ua/old_jrn/Soc_Gum/Ardu_o/2009_1/R_1/Bezverhruk.pdf
2. Мельник А.Ф., Оболенський О.Ю., Васіна А.Ю., Гордієнко Л.Ю. Державне управління: навч. посібник. К. Знання-Прес. 2003. 343 с.
3. Чорна А. Структура ресурсного забезпечення економічної безпеки підприємства. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2009 р. № 4. Т. 1. С. 93.
4. Кремінь О.М. Ресурсне та організаційне забезпечення ефективного розвитку підприємств (за матеріалами цукрових заводів України) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.00.04 – «Економіка та управління підприємствами». К, 2009. 21 с.

Налисник Наталія

Західноукраїнський національний університет

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри

менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Овсянюк-Бердадіна О.Ф.)

ПРОБЛЕМАТИКА ТА ПЕРСПЕКТИВИ СОЦІАЛЬНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

На сьогоднішній день соціальне підприємництво в усьому світі стало визнаним інноваційним способом вирішення проблем економічного розвитку, подолання бідності, створення нових робочих місць, збереження навколишнього середовища. Але в Україні соціальне підприємництво – абсолютно нова сфера діяльності, яка викликає великий інтерес серед різних груп небайдужих громадян і підприємців. У реаліях сьогодення соціальне підприємництво стає одним із пріоритетних напрямів соціально-економічного життя та лідером у різноманітних секторах економіки будь-якої розвинутої країни світу.

Соціальне підприємництво в Україні стає трендом. Привертає увагу ініціативних груп та активних людей. Використання підприємницьких підходів до вирішення соціальних проблем підносить соціальне підприємництво на новий рівень розвитку. Якщо соціальні підприємства створюють люди, які вже від самого початку хочуть змін, то навіщо успішному бізнесу долучатись до ініціатив? Наприклад, покоління Y та Z звертають особливу увагу на соціальну відповідальність бізнесу. Для них важливо бути частиною соціальних та екологічних змін. Це підтверджує опитування Deloitte: 77% міленіалів (покоління Y), приймаючи рішення про влаштування на роботу, брали до уваги внесок компанії в соціальну відповідальність. Адже відповідальність — це імідж вашого бренду. Наприкінці 2019 року навіть транснаціональні компанії, такі як Adidas, вирішують екологічні проблеми. Наприклад, перетворюють сміття у кросівки та спортивний одяг. Корпоративно-соціальна відповідальність працює як на внутрішню, так і на зовнішню аудиторію компанії. Варто піклуватись про своїх працівників. Якщо вони не